

Veronika Završki

Korejski rat

Korejski rat, koji se u američkoj povijesti ponekad naziva i „Zaboravljeni rat“, trajao je od 1950. do 1953. godine. Podjela Koreje nakon 2. svjetskog rata, Americi i njezinim saveznicima s južne strane i komunističkom bloku sa sjeverne, dovela je do uspostave dviju suprotstavljenih ideologija. Rat je buknuo 25. lipnja kada sjevernokorejska vojska prelazi 38. paralelu te američki predsjednik Truman kroz sljedećih nekoliko dana šalje američke trupe u sukob koji će promijeniti kompleksnost Hladnog rata i prerasti u jedan od najsmrtonosnijih sukoba u modernoj povijesti. 1953. godine, potpisivanjem primirja u Panmunjomu, završava rat, ali su razlike, suprotstavljenost i kontrastne ideologije nastavile oblikovati trenutni izgled ovog poluotoka.

Krajem 2. svjetskog rata velike sile raspravljaju o pitanju Koreje. Dogovorena je podjela na južni i sjeverni dio s ciljem kasnijeg sjedinjenja. Nakon što 1945. Truman preuzima predsjedničku poziciju, na sastanku u Moskvi predlaže da se u novonastalim Korejama održe izbori za vladu te da se uspostavi starateljstvo u trajanju od pet godina. Godine 1948., nakon izbora, uspostavljene države nazivale su se Demokratska Narodna Republika Koreja (Sjeverna Koreja) i Republika Koreja (Južna Koreja). Nakon graničnih sukoba, rat započinje 1950., a sukob tih dviju ideologija trajao je tri godine i jedan mjesec, uključivao 16 suprotstavljenih nacija, a poginulo je preko 1.500.000 ljudi. (Clodfelter, 1989:4)

Povijest korejskog poluotoka

Korejski poluotok ima povijest staru dvije tisuće godina te je uvijek bio pod utjecajem Kine, Japana ili Rusije. U prapovijesti tu su bila plemena mandžursko-mongolskoga i malajskog podrijetla, a u 1. stoljeću formirana su kraljevstva Paekche, Kogoryo te Silla. U 10. stoljeću Koreja pada pod vlast Wang Kona te on osniva kraljevstvo Koryo. Od 1231. Mongoli haraju Kinom i okupiraju Koreju, a 1392. ustanovljena je Choson dinastija od strane vojskovođe Yi Song-gye koji je premjestio prijestolnicu u Hanyang. Slijedi izmjena japanske i kineske vlasti nad Korejom, a nakon Kinesko-japanskog rata (1894.-1895.) Koreja je nakratko neovisna. (Cumings, 2010: 9) Ekspanzijom prema Pacifiku krajem 19. stoljeća, korejski je poluotok postao svojevrsna ruska interesna zona što je uzrokovalo rusko-japanski rat po čijem je završetku, 1905. godine,

Koreja pripojena Japanu. Tako je od početka 20. stoljeća pa sve do pred kraj 2. svjetskog rata Koreja bila pod upravom Japana kao kolonija s naglaskom na proizvodnji riže. Japan je gušio korejsku tradiciju i posebnost dok je u njoj, kao posljedica toga, jačao nacionalni osjećaj. Prije izbijanja nemira i podjele na Južnu i Sjevernu Koreju bilo je mnogo sukoba suprotstavljenih grupa – između privilegiranih zemljoposjednika i privrednika koji su uživali potporu Japana te politički lijevo orijentiranih radnika i seljaka koji su se nadali političkoj i socijalnoj promjeni. Mnogi Korejci bježali su u Kinu jer je Japan sustavno provodio gušenje korejske kulture dok je istovremeno nametao svoju. 1942. Koreja prestaje imati status kolonije te postaje sastavni dio Japana. Već sljedeće godine, na konferenciji u Kairu, američki predsjednik Franklin Roosevelt, britanski premijer Winston Churchill te kineski generalissimo Chiang Kai-shek objavljuju da je ultimativni cilj Koreje postati slobodna i samostalna. To je potvrđeno i na konferenciji u Potsdamu. Također, međunarodna se zajednica po završetku 2. svjetskog rata nastojala uključiti u rješavanje problema putem organizacije pod nazivom Ujedinjeni narodi, koja je uslijedila nakon raspada Lige naroda. UN-u je u cilju bila normalizacija svijeta nakon svjetskog rata i to prvenstveno diplomatskim putem. I prije samog Korejskog rata, UN je na različite načine pokušavao riješiti pitanje Koreje, ali je nailazio na sustavno inzistiranje Sovjetskog Saveza da cijeli Korejski poluotok treba pripasti njima. (Šabanić, 2014:126) Kao i sljedeća dva desetljeća, Korejski rat bit će u konačnici sukob zapada i istoka te dio, a po nekima možda i pravi početak Hladnog rata.

Podjela Koreje

Nakon kapitulacije Japana 2. rujna 1945., Koreja je podijeljena na Sjevernu i Južnu Koreju. Sjeverna, s oko 9 milijuna stanovnika, dodijeljena je Rusiji, a Južna, koja je imala otprilike 21 milijun stanovnika, pripala je Americi. (Clodfelter, 1989:4) I prije poraza Japana, između SAD-a i SSSR-a počelo je nadmetanje za prevlast nad Korejom, a doći do jednostavnog i mirnog rješenja bilo je gotovo nemoguće. Nakon poraza Njemačke, Rusija i Amerika nisu više imale zajedničkog neprijatelja ni isti cilj. Nakon što je Amerika 6. kolovoza bacila atomsku bombu na Hirošimu, Staljin 8. kolovoza objavljuje rat Japanu. (Šabanić, 2014:128) Nakon ulaska američkih

trupa, Korejski poluotok dijeli se na južni i sjeverni dio. Glavni grad južnog dijela i Republike Koreje postaje Seoul, a glavni grad DNR Koreje postaje Pyongyang. 10. svibnja 1948. održani su izbori u Republici Koreji te ona formalno nastaje 15. kolovoza. Za prvog predsjednika izabran je Syngman Rhee. Iste su godine u Sjevernoj Koreji izbori održani pod nadzorom SSSR-a 25. kolovoza te je na vlast došao Kim Il Sung, a država je formalno uspostavljena 9. rujna. Ova podjela imala je veliki društveni, ekonomski i politički utjecaj na Korejce.

Predsjednik Demokratske Narodne Republike Koreje Kim Il Sung (lijevo) i predsjednik Republike Koreje Syngman Rhee (desno)

U sljedeće dvije godine koje su protekle do rata, političko stanje u Koreji bilo je izuzetno nestabilno, a u Južnoj Koreji došlo je do građanskog rata. Ljevica je, naime, predvodila gerilske aktivnosti i napadala gradove, spaljivala sela te otimala i ubijala desničarske vođe i policiju. U studenom 1948. Syngman Rhee uvodi prijeki sud, a SAD izdvaja 300 milijuna dolara za vojnu pomoć Južnoj Koreji. Ipak, ovo nasilje u Južnoj Koreji nije potaknulo Ameriku da planira što dulje zadržavanje na ovim prostorima. Američka politika bila je usmjerena na povlačenje iz Koreje. (Kaufman, 1999:6)

Invazija

Syngman Rhee dao je do znanja kako je na Korejskom poluotoku samo njegova vlada legitimna. Na

sjeveru je Kim Il Sung govorio istu stvar. Ubrzo su vođe dviju Koreja težili za ujedinjenjem Korejskog poluotoka u jednu državu, ali s potpuno različitim vlastima na umu. (Goldstein, Maihafer, 2001:27) Kada je 25. lipnja 1950. sjevernokorejska vojska prešla 38. paralelu i krenula na jug, Ujedinjeni narodi tražili su od svojih članica da pomognu spriječiti oružani napad. Predsjednik Truman je izjavio: „Povratak na vladavinu sile u međunarodnim odnosima imao bi dalekosežne posljedice. Sjedinjene Američke Države nastavit će podupirati vladavinu zakona.“ (Zinn,

2012:467) Što se tiče Rusije, ona je još 1946. uzdržavala stvaranje sjevernokorejske vojske. Opremla je Sjevernu Koreju oružjem, ali i vojnim centrima za nauku gdje su slali svoje sovjetske vojnike. Članovi Radničke partije Sjeverne Koreje bili su poticani da se učlane u vojsku. Sjeverna Koreja je 1948. imala vojnu snagu od 30.000 ljudi te 170.000 vježbenika. Vojska je neposredno prije napada u lipnju 1950. imala između 150.000 i 180.000 ljudi, iako, mnogo realnije, Clodfelter navodi brojku od oko 127.000. Osim toga, bila je opremljena sovjetskim T-34 tenkovima, imala oko 150 aviona te raznu artiljeriju i oružje. (Goldstein, Maihafer, 2001:31) Južnokorejska vojska u tom je trenutku imala ukupno oko 98.000 ljudi u

vojsci; 65.000 aktivnih i 33.000 pričuvnih trupa. Imala je samo 22 zrakoplova. Pet sjevernokorejskih vojnih kolona prešlo je 38. paralelu kopnenim putem, a jedna morskim. Četiri divizije vojske Republike Koreje i jedna pukovnija bile su ubrzo poražene. 28. lipnja pada Seoul. 44.000 južnokorejskih vojnika bilo je zarobljeno sjeverno od rijeke Han kada su mostovi bili preuranjeno minirani. Poginulo je oko 800 ljudi, a većina je zarobljena ili dezertirala. Od početnih 98.000 vojnika u samo četiri dana vojska Republike Koreje spala je na 22.000. (Clodfelter, 1989:6) Truman je 27. lipnja naredio Douglasu MacArthuru, koji je tada bio zapovjednik američkih vojnih snaga na Dalekom istoku, da s američkim vojnim postrojbama pomogne Južnoj Koreji. U konačnici, 12 zemalja oglasilo se na UN-ov poziv za sprječavanje agresije Sjeverne Koreje, ne računajući Ameriku. U sedmom mjesecu komunisti sa

sjevera nastavili su se kretati prema Pusanu. Vojska Sjeverne Koreje uznapredovala je jugom, ali je pritom brojila velike gubitke, čak oko 58.000 ljudi. U kolovozu 1950. dolazi do sukoba kod ušća rijeke Naktong. Bitka je bila vođena kod Pusana, a na južnokorejskoj strani sada je bila i vojska Velike Britanije. Vojska Sjeverne Koreje bila je tada pod zapovjedništvom generala Kim Chaeka. Budući da je pretrpjela ozbiljne gubitke, na Pusanski mostobran krenuli su s oko 70.000 ljudi. Prva američka protuofenziva provedena je u području Masan i bila je uspješna. Dvije bitke kod rijeke Naktong završile su američkom pobjedom. Do kraja kolovoza kriza je popustila te su sjevernokorejski napadi odbijeni, iako je američka obrana na kopnu bila mnogo slabija nego ona u zraku. (Clodfelter, 1989:8-9)

Inchon i Seoul

Početak rata Douglas MacArthur planira amfibijski napad kako bi ponovno vratio Seoul u ruke Južne Koreje. Ipak, u srpnju 1950. MacArthur se odlučuje za novi plan koji naziva Operacija Chromite, tj. izvođenje pomorskog desanta kod Inchona, južnokorejske luke u blizini Seoula i duboko u pozadini sjevernokorejske vojske. General Edward Almond zapovijedao je američkom 10. pukovnijom u čijem su sastavu bile američka 1. marinska i 7. pješadijska divizija, uz druge manje jedinice, a pomorskim snagama upravljao je viceadmiral Arthur Struble. Iako je ta operacija bila pod oznakom *Top Secret*, u Japanu su je nazivali i operacijom za koju svi znaju. U dva mjeseca od invazije Južne Koreje, američka se vojna snaga povećala. Pet dana prije operacije Inchon, 43 američka ratna zrakoplova „spalila“ su napalmom Wolmido kako bi kreirali prohodni put za američke trupe. Američke i kanadske snage utemeljuju fortifikaciju na tom otoku u blizini Inchona. 15. rujna snage UN-a uspješno su izvele operaciju kod Inchona, iskrcavši se prvo na sjevernoj strani otoka Wolmido s kodnim nazivom „Green Beach“. Nakon toga snage UN-a zauzele su i područja „Blue Beach“ i „Red Beach“ te su sjevernokorejske snage stigle prekasno. U isto vrijeme probile su i obrambeni mostobran oko Pusana. Operacija Inchon bila je rizična zbog geografskog položaja mjesta te se zaslužnost za uspjeh operacije u potpunosti pridaje generalu MacArthuru. U konačnici, Inchon-Seoul pothvat završio je s 13.666 ubijenih i 4.692 zarobljenih Sjevernokorejaca, dok su snage UN-a izgubile oko 3.500

General Douglas MacArthur (u sredini) nadgleda tijekom operacije kod Inchona, 15. rujna 1950.

ljudi, uključujući i ranjenike. Većina sjevernokorejskih snaga uspjela je pobjeći, ali pretrpjela je ogromni poraz. Njezini ostatci povlačili su se prema rijeci Yalu koja se nalazila na kineskoj granici. Amerika je u tom trenutku mogla proglasiti pobjedu da je snagama UN-a bilo naređeno da se zaustave kod 38. paralele. (Kaufman, 1999:9) Ipak, čak i prije nego što su američke vojne snage okupirale Inchon, Bijela kuća je ozbiljno razmatrala mogućnost dubljeg prodiranja prema sjeveru. Brinula ih je jedino reakcija Rusije i Kine, ali su američki političari na kraju došli do zaključka da dvije države najvjerojatnije neće reagirati.

Ulazak Kine u rat

Kina i Koreja imaju mnogo zajedničke povijesti. Već u 1. i 2. stoljeću započinje kineski utjecaj na Korejski poluotok, a u sljedećim stoljećima često su imale zajedničkog neprijatelja – Japan. Nakon podjele Koreje po završetku 2. svjetskog rata, Kina je bila u vlastitim problemima zbog burnog građanskog rata. 1949. godine kao pobjednik iz tog sukoba izlazi komunist Mao Zedong koji proglašava Narodnu Republiku Kinu. U listopadu 1950., nakon što je vojska Ujedinjenih naroda uznapredovala i krenula

prema korejsko-kineskoj granici, Kina i Mao Zedong šalju svoju vojnu pomoć Sjevernoj Koreji. (Clodfelter, 1989:11) Američke i kineske vojne snage sukobljavaju se početkom studenog. General MacArthur odbio je kineski napad i nastavio se sa snagama UN-a kretati prema sjeveru. Sljedeći kineski napad bio je mnogo veći. MacArthur i kolege podcijenili su veličinu kineske vojske. Ona je u listopadu i studenom ušla u Sjevernu Koreju. Neki američki povjesničari ovu bitku nazivaju jednom od najvećih poraza američke vojske. Intervencija Kine uspjela je spriječiti pad Kim Il Sungove Sjeverne Koreje, ali nije ispunila nade vodstva iz Bejinga koje je očekivalo apsolutnu dominaciju nad vojnim snagama UN-a. (Jian, 1996:15) Kroz cijeli studeni snage UN-a posustajale su pred kineskom vojskom. Kineska taktika uključivala je zasjede i infiltracije. Bila je uz to i mnogo fleksibilnija. 23. studenog poginuo je američki general Walker, a na njegovo mjesto dolazi poručnik-general Matthew B. Ridgway. Kineska ofenziva pod vodstvom generala Sung Shin-luna, udarila je X. korpus 27. studenog. Stvorena je nepovoljna situacija za X. korpus i Osmu armiju te su se saveznici povukli iz Pyongyanga početkom prosinca. Od 5. do 15. prosinca traje evakuacija X. korpusa. Evakuirano je 105.000 vojnika, 98.000 Korejaca te 350.000 tona opreme. (Clodfelter, 1989:15)

Druga invazija Južne Koreje

Američka vojska povlačila se sa sjevera. Druga komunistička invazija Južne Koreje započela je novim prelaskom 38. paralele 1. siječnja 1951. Ofenziva kineskih komunista započela je nakon cjelonoćne pripreme artiljerije. S jedne strane nalazio se general Lin Piao, koji je u svojim snagama imao 400.000 Kineza i 86.000 Sjevernokorejaca, a s druge strane bile su postrojbe UN-a i Republike Koreje s oko 365.000 ljudi. Osmo armija morala se povući prema Seoulu. Sam grad morao je biti evakuiran 4. siječnja, kada je ponovno pao u ruke komunista. Do sredine siječnja, komunistički uzmak počeo je slabjeti, a krajem siječnja Ridgway uzvraća udarac. Započinje operacija Thunderbolt koju su proveli IX. i I. korpus. Zauzeti su Inchon i Suwon, a ubijeno je 4.200 kineskih komunista. Kinezi i Sjevernokorejci morali su se povući sve do rijeke Han. Ridgwayeva sljedeća operacija bila je operacija Killer. Započela je 21. veljače te je u sedam dana bilo likvidirano 5.000 kineskih vojnika, a Seoul je oslobođen. Provela ju je Osmo armija. Komunisti su se povukli iz većeg dijela Južne Koreje. Snage UN-a su se oporavljale. U ožujku su imali 493.503 vojnika, dok je Kineza i Sjevernokorejaca bilo 504.000. UN-ova vojska sada je uspostavila obrambenu liniju „Line Wyoming“ te ponovno prelazi 38. paralelu, ali ovaj put samo kako bi prekinula ofenzivne operacije

sjevernokorejske vojske. (Kaufman, 1999:12) Ubrzo je general Douglas MacArthur bio smijenjen, a zamijenio ga je Ridgway. Kad se MacArthur vratio u Ameriku, bio je svečano dočekan i omiljen u javnosti. Ostat će zapamćen kao jedan od najsposobnijih generala u američkoj povijesti.

Daljnji tijek rata

Vojni tijek Korejskog rata može se najjednostavnije podijeliti u tri faze. Prva faza bila je ljeti 1950. kada su se sukobljene strane borile za prevlast u Južnoj Koreji, druga faza vođena je u zimu i jesen iste godine za Sjever, a treća faza počinje kineskom intervencijom. Najveće bitke izgubljene su i pobijeđene na početku rata. Posljednje dvije godine ratovanja bile su faze graničnih borbi oko 38. paralele. U travnju 1951. kineske snage lansirale su svoj najveći napad te osvojile Seoul po treći put. Ovaj pothvat mnogo ih je koštao. Do kraja mjeseca kineska ofenziva, koja se odvijala u dvije faze, bila je zaustavljena. Snage UN-a ponovno su odbile napade te su se Sjevernokorejci i Kinezi morali povući natrag na mjesto s kojeg su i započeli s ofenzivom. Proljetna ofenziva Sjevernokorejaca i Kineza zadala je velike udarce američkoj vojsci. Daljnje ratovanje odvijalo se s više-manje istih pozicija. U petom mjesecu 1951. započinje druga faza sjevernokorejske ofenzive kada 21 kineska divizija napada X. korpus. Ova ofenziva naziva se i Bitka kod rijeke Soyang. Snage UN-a koristile su oružje s napalmom te je u konačnici, nakon obje faze kineske i sjevernokorejske ofenzive, u travnju i svibnju sjevernokorejska vojska izgubila oko 65.000 ljudi. Nastavili su s napadima, ali su do 20. svibnja svi odbijeni. Komunisti su između 14. i 20. svibnja izgubili 90.000 ljudi (ranjeni i poginuli). Do kraja svibnja sjevernokorejska strana izgubila je oko 105.000 ljudi. Sredinom 1951. veliku ulogu u ratu počeli su igrati helikopteri koji su bili korišteni za prijenos opreme, pronalazak mina i prenošenje ranjenih vojnika. Najviše se zaboravlja to da je Amerika sustavno bombardirala Sjevernu Koreju kroz sve tri godine rata bez obzira na brojne civilne žrtve. Bombardiranje pomoću aviona bilo je često. Predsjednik Truman, kao i ranije Douglas MacArthur, poigravao se idejom upotrebe atomskog oružja. Curtis LeMay, američki general, rekao je kako je želio spaliti najveće gradove Sjeverne Koreje već na samom početku rata. Pentagon je na to odgovorio sa zgražanjem, ali kako je rat odmicao, spaljivanje gradova postajalo je sve brojnije. 11. srpnja 1952. godine proveden je napad na Pyongyang koji je bio samo uvod u operaciju pod nazivom „Operation Pressure Pump“ koja će uključivati i napade na 30 drugih gradova. (Cumings, 2010:200) Iako su prvi pregovori započeli kod Kaesonga, još u srpnju i kolovozu 1951., nisu bili uspješni te je rat nastavljen. 12. studenog iste godine dvije strane ponovno

Snage UN-a prelaze 38. paralelu

Koreja) ugovor o prekidu vatre. (Šabanić, 2014:139) Nakon toga, 1954. održana je konferencija u Ženevi gdje su se predstavnici zemalja koje su se borile u ratu pokušali dogovoriti oko jedinstvenog rješenja i ujedinjenja Koreje, ali do zajedničke odluke nije došlo.

Ishod

Korejski rat, prema tome, završava 1953. te je SAD brojao 157.000 žrtava (poginulih, ranjenih i nestalih). Koreja je imala 1.3 milijuna žrtava, od toga 415.000 poginulih. Komunističkih žrtava bilo je preko 2 milijuna. Brojke variraju u različitim izvorima.

su pregovarale kod Panmunjoma te su obustavljene velike ofenzivne operacije. (Clodfelter, 1989:20)

U sljedeće dvije godine bitke su vođene na brežuljcima te će se Sjeverna i Južna Koreja naći u pat-poziciji. U nastavku 1952. vojnici su se nastavili boriti i umirati, dok su paralelno trajali razgovori vođa. Rat se vodio na brežuljcima koji su nosili imena poput Old Baldy, Pork Chop, Jane Russell, White Horse i sl. Američka vojska okupirala je i Brežuljak 122 istočno od Panmunjoma i prozvala ga „Bunker Hill“. U prosincu 1952. Eisenhower dolazi u posjet Koreji kao dio svoje predsjedničke kampanje. Posljednji dan posjeta rekao je kako ne igra trikove i kako uistinu želi ovaj rat što prije privesti kraju. (Goldstein, Maihafer, 2001:123)

Primirje

1953. Dwight D. Eisenhower postaje predsjednik SAD-a. Osim toga, 5. ožujka 1953. umire Staljin. Nakon ove izmjene vođa, počelo se žurnije raspravljati o rješavanju sukoba diplomatskim putem. Do dogovora o primirju nije došlo sve do 1953. Najteže je bilo pitanje ratnih zatvorenika koje je riješeno nakon pregovora koji su trajali od listopada 1952. do travnja 1953. Dogovoreno je da zatvorenike neće prisiljavati na povratak te da će dobiti priliku da razmisle gdje žele ostati. Kina, UN i DNR Koreja potpisali su 27. srpnja 1953. u Panmunjomu (Sjeverna

Djevojčica i njezin brat ispred tenka, Haengju, Južna Koreja, 1951.

Rat između dviju Koreja trajao je i dalje jer nikad nije potpisano službeno i konačno primirje. Kada su se američki vojnici vratili u Ameriku, po prvi put nisu

dočekani kao heroji. U sljedećim godinama, Amerika kao da se trudila zaboraviti ovaj rat. Istina je da sukob nije završio ni nakon primirja 1953. Kroz sljedeća desetljeća zabilježeno je oko 2.000 napada trupa s demilitariziranih područja, a rezultat toga bila je smrt 87 Amerikanaca i 450 vojnika Republike Koreje. 1969. godine srušeno je i pet američkih vojnih zrakoplova. U siječnju 1968. sjevernokorejske snage zauzele su američki špijunski brod Pueblo. Tadašnji predsjednik Johnson prijetio je uzvratom, ali kako je to bilo vrijeme Vijetnamskog rata, Amerika je imala pune ruke posla. 1968. Kim Il Sung oslobodio je Američke zarobljenike tog broda. (Clodfelter, 1989:30) S druge strane, Južna Koreja nikada nije zaboravila američke vojne snage. Osim brojnih podignutih spomenika u čast ovog rata i američke vojne snage, 90-ih godina osmišljena je emisija „Land of the Morning Calm“ u kojoj gostuju američki veterani koji su sudjelovali u Korejskom ratu te imaju priliku vidjeti modernu Južnu Koreju za koju su se borili.

Zaključak

Današnja drastična razlika između Južne i Sjeverne Koreje posljedica je krvavog rata i sukoba dviju ideologija na svjetskoj razini. Taj sukob bio je preslika Hladnog rata te je sukob SSSR-a i Amerike u sljedećim desetljećima u mnogočemu bio sličan. Sukob je prema nekima bio neizbježan. I Južna i Sjeverna Koreja smatrala su da cijeli Korejski poluotok treba ujediniti, ali pritom imajući na umu sasvim drugačije države, ideologije i vladare. Osim toga, SAD i Rusija budno su motrili situaciju iako je bilo jasno da Amerika nije planirala biti inicijator sukoba. Bilo je vidljivo da je američka vojska u Južnoj Koreji malobrojna te je to Sjevernoj Koreji davalo veliko samopouzdanje da započne rat i očekuje brzu pobjedu. Ipak, Amerika je znala što bi ta komunistička prevlast značila te je pod okriljem UN-a bila primorana djelovati, obraniti Jug, a kasnije i zaprijetiti komunističkom Sjeveru. Korejski rat tehnički nikada nije bio u potpunosti zaključen te se to oslikava u trenutnom izgledu Korejskog poluotoka.

Summary

Veronika Završki, Korean War

Korean War, which was throughout the American history also referred to as "The Forgotten War", lasted from the year 1950 until 1953. The partition of Korea after the World War II had brought, to America and its allies from the south side and the Communist bloc from the north, the establishment of two opposing ideologies. The war broke out on June 25, when the North Korean army goes beyond the 38th parallel and the American president Truman, during the next following days, sends American troops in the conflict which will change the complexity of the Cold War and grow into one of the deadliest battles in modern history. In the year 1953, the war ends with the signing of truce in Panmunjom, but the differences, opposition, and contrasting ideologies continued to shape the current appearance of this peninsula.

Literatura

1. Clodfelter, Michael, 1989. *A statistical history of the Korean war 1950-1953*, Merriam Press, Vermont
2. Cumings, Bruce, 2010. *The Korean War: A History*, Random House Publishing, New York
3. Edwards, Paul M., 2010. *Historical Dictionary of the Korean War*, Scarecrow Press, Inc., Maryland
4. Goldstein, Donald M., Maihafer, Harry J., 2001. *The Korean War: The Story and Photographs (America Goes to War)*, Brassey's, Virginia
5. Jian, Chen, 1996. *China's Road to the Korean War*, Columbia University Press, New York
6. Kaufman, Burton I., 1999. *The Korean Conflict*, Greenwood Press, London
7. Rice, Douglas, 2011. *Voices from the Korean War*, iUniverse, Inc., Bloomington
8. Šabanić, Emir, 2014. *Korejski rat (1950.-1953.): Sukob s dugoročnim posljedicama*, Polemos: časopis za interdisciplinarna istraživanja rata i mira, Vol. XVII No.33-34, Zagreb, str. 125-143.
9. Zinn, Howard, 2012. *Narodna povijest Sjedinjenih Američkih Država*, Ambrozija, Zagreb